

Odborníci vám radí

KDYŽ SE PERE MATKA S DCEROU

Mám dvě fenky společenského plemene, matku s dcerou. Starší je 11 let, mladší 9. Celý život žijí spolu, spí v jednom pelíšku a nikdy mezi nimi nebyly žádné rozepře. V poslední době se to však změnilo. Každou chvíli jsou „v sobě“, dokonce dcera matce už prokousla packu a zranění si vyžádalo poměrně dlouhou léčbu. Domnívám se, že tyto rvačky zřejmě sou-

visí s přeskupováním hierarchie: starší ztrácí síly a mladší se snaží dostat na její místo – i když nemůžu říci, že by rvačky vyvolávala vždy jedna a tatáž fenka, spíš se střídají. Začne to vždy tím, že se jedna druhé upřeně a dlouho dívá do očí a pak se na sebe vrhnou. Když se uklidní, zase se stulí do jednoho pelíšku a jsou nejlepší kamarádky.

I když už mám nějaké zkušenosti se psy, v tomto případě jsme poněkud bezradní. Zkoušeli jsme fenky nechat, ať si to vyřídí samy mezi sebou, a výsledkem bylo výše zmiňované zranění. Nemohu je přece nechat, aby se navzájem pozabíjely. Na čí stranu se mám postavit? Nebo bude nutné obě fenky trvale oddělit? Zkoušeli jsem to a jsou na sobě tak závislé, že ustavičně kňučí a snaží se dostat jedna k druhé. Bez sebe nemohou být, ale spolu to taky nedokážou.

J. N., Praha

Odpovídá
MVDr. Hana Žertová
Etologická poradna,
rozbor a řešení nežádoucího
chování psů a koček
e-mail: poruchy@chovani.info

Hodně záleží na tom, co vzájemnou agresi fenek a jejich soupeření o pozici vyvolává. Podle toho, že spí klidně v jednom pelíšku, se zdá, že hlavní výsadou, o kterou oběma fenkám jde, je vaše přízeň a zájem. Doporučila bych proto vyvarovat se jakéhokoli

mazlení a chování a věnovat fenkám celkově méně pozornosti, především doma. „Bavte se“ s nimi hlavně venku na procházkách, pokud tam na sebe neútočí (jednak je tam více prostoru a možností úniku, jednak i spousta vnějších vlivů, které poukájí jejich zájem a agresi tak rozptýlí). Doma jim dejte jasně najevo, že jejich šarvátka jsou nepřijatelná a vy je nedovolíte. Hned jak na sebe upřou pohled, okřikněte je rázným „NE“, až se zatřese dům, ale nepřidávejte jméno, žádné z fenek nenadržujte. Pokud se neuklidní, vyhodte obě za dveře – když nebudou mít před očima hlavní důvod soupeření, měly by přestat. Kdyby se přece jen do sebe pustily, zdůrazněte to ošklivé „NE“ hozením plechovky od piva či kávy naplněné několika padesátníky, v nejhorším popadněte každou za zadní nohy a oddělte je (jde-li o malé plemeno, zvládnete to sama, jestli jsou větší, měli byste na to být dva). Pak je chvíli významně ignorujte. Pokud se jejich rvačky odehrávají i v době vaší nepřítomnosti, bude lepší fenky oddělit mříží ve dveřích – nebudou po sobě tesknit a vy budete mít jistotu, že se nezraní.

VRČENÍ U JÍDLA

Se zájmem sleduji vaše články o problémových psech. Zajímalo by mě, zda si pes musí dát od majitele líbit, aby mu sáhl do misky, sebral kost nebo nějaký „fujtajbl“, který pes najde na vycházce. Nebo je lepší psa nepokoušet a nesnažit se s ním o jeho potravu nebo kořist bojovat? Můj pes, když se k němu přiblížím v době, když žere, vrčí, zatím se neohnal (ale já také vždycky ustoupím). Jinak s ním nejsou problémy. Mám ho při tom nechat, nebo by to mohlo přerůst v něco horšího? Slyšela jsem různé názory od různých lidí, jaký je ten váš?

Karolína Stejskalová, Praha

Odpovídá Věra Brunclíková
– majitelka první soukromé psí
školy AMBRA Professional pro
majitele všech plemen psů
e-mail: ambra@iol.cz

Většina psů dostává krmení jednou denně do své misky. Někdy si lidé přivedou domů, třeba z útulku, dospělého psa a napadne je zkusit mu misku sebrat, aby zjistili, jestli

na ně bude pes vrčet. Stává se to velmi často, lidé chtějí vědět, jestli je pes hodný a zvykl si na ně. Někdy také majitel zjistí, že pes u jídla vrčí, když projde kolem, ale jinak je pes hodný.

Majitelé by nikdy neměli svého psa podobným způsobem testovat, mohou ho totiž takhle naučit u jídla vrčet a pes si začne

potravu bránit. Na druhé straně bychom ale také neměli tolerovat chování psa, který při jídle vrčí, jen když se ocitneme poblíž jeho misky.

Způsob nápravy je takový: pes bude dostávat veškerou potravu z naší ruky, celou krmnou dávku postupně. Tím pochopí, že je na nás životně závislý. Při krmení z ruky psa sedíme na židli, nejsme přikrčeni vedle psa, ale jsme výš než on a chlácholivě na něj mluvíme. Nejlepší je krmit ho takhle aspoň měsíc a udělat si na krmení čas, jídlo z misky by zpočátku neměl dostávat vůbec. Jednotliví členové rodiny se mohou při krmení střídát. Po čase začneme jídlo dávat do misky, ale přidáváme ho po malých dávkách. Pes dostane do mističky opravdu jen trochu, když je miska prázdná, jdeme mu několikrát za sebou přidat. Psa tím naučíme, že přiblížení lidí k jeho misce je pro něj věc příjemná, a začne vrtět ocáskem, kdykoliv k misce půjdeme jídlo přidat.

VĚK PRO AGILITY

Odkdy a do jakého věku je se psem možno cvičit agility? Mám šestiletého křížence a ráda bych začala závodit, ale nevím, jestli už na to není příliš starý. Druhou možností by bylo, že bych si pořídila druhého psa. Ale to bych prý zase musela s výcvikem počkat, až bude dospělý. Jaký věk se tím myslí? Uvažuji o border kolii,

protože si myslím, že je pro agility nejvhodnější.

Jana Matějková

Odpovídá Věra Brunclíková

– majitelka první soukromé psí školy AMBRA Professional pro majitele všech plemen psů
e-mail: ambra@iol.cz

Při vašem rozhodování, zda je šestiletý křížený pejsek ještě vhodný na agility, bude nejdůležitější vaše chuť agility zkusit a psu se opravdu věnovat. Hlavní roli by v tomto případě neměla mít ani tak ambice účastnit se závodů, ale naučit svého psa a sebe agility. Na vaši otázku ohledně závodění se totiž nedá jednoznačně odpovědět, protože záleží na šikovnosti vás obou a samozřejmě také na štěstí. Myslím, že nejlepší by bylo zajít s pejskem na nejbližší cvičiště agility a začít pravidelně docházet, po několika týdnech cvičení si jistě budete umět na svou otázku odpovědět sama nebo vám na ni odpoví ten, kdo vás při tréninku agility povede. V každém případě pokud jste

v tomto sportu nováčkem, můžete se spolu se svým stávajícím pejskem mnohému naučit a nasbírat zkušenosti. Teprve poté bych uvažovala o pořízení druhého psa a zvolila plemeno. Asi začnete brát potom na cvičení oba psy, tak to totiž dělá většina lidí, kteří se agility zabývají. Tréninkový plán pro mladé pejsky je však odlišný právě s ohledem na věk. Border kolie jsou pro agility opravdu vhodným a oblíbeným plemenem, mnoho lidí však tvrdí, že „ukočirovat“ na dráze agility rychlou borderku je pro ně problém, a proto by vám zkušenosti získané s vaším momentálním kříženým pejskem mohly jen prospět.

ŠTĚNĚ NÁM ČURÁ V BYTĚ

Máme doma štěně jorkširka, je to fenečka stará 11 týdnů. Nemůžeme ji pořád naučit, aby dělala potřebu jen venku. Když to udělá doma, tak dostane i zpětně, a vždycky jí k tomu strčíme čumák. Dokonce jsme ji několikrát přistihli přímo při

činu a byla bita. Když to udělá venku, tak ji pochválíme a odměníme hned po vykonání potřeby. Už jsme z toho zoufalí. Máme doma ještě jednu starší fenku a ta byla v pohodě, ta se to naučila hodně brzo. Snažíme se chodit se psy ven často, každé 3 nebo 4 hodiny. Ale někdy jsme třeba hodinu venku a pak přijdeme domů a ona se hned vymočí. Prosím poradte.

V. K.

Odpovídá MVDr. Hana Žertová

Etologická poradna,
rozběr a řešení nežádoucího chování psů a koček
e-mail: poruchy@chovani.info

Jedenáctitýdenní štěně má na loužičky nárok a trestat je za to, že vykoná základní fyziologickou potřebu, je nesmysl. Mnohdy to vede k tomu, že pejsci ze strachu před trestem svou moč nebo výkaly pojídají a toto chování se pak velmi těžko odstraňuje. Takže doporučuji trochu omezit štěněti prostor, v místnosti, kde loužičky tolik nevadí, každou nehodu důsledně ignorovat, a hlavně chodit ven ve chvíli, kdy je čurání „na spadnutí“. Tedy hned po probuzení (strčit štěně do přepravky, aby nikde neběhalo, a hned ven), chvíli po jídle, po vašem příchodu domů, vždy, když začne být štěně aktivní. Zpočátku to bude určitě častěji než za 4 hodiny, ale jakmile se to naučíte správně odhadnout, dají se intervaly pomaličku prodlužovat. Jestli se počurá hned po příchodu zvenku, zklidněte ji zas chvíli v přepravce, dejte jí tam třeba i něco dobrého a po chvíli jí vynesete zpátky ven – asi má venku moc „práce“ a zapomene čurat. Noste ji na místo, kam chodí i druhá fenka a ostatní pejsci. Nehrajte si s ní a nedovol-

te jí nikde lítat, dokud nevykoná, co má (ne vždy se zadaří, ale dopřejte jí dost času na soustředění). Stejný postup byste měli dodržovat i v noci – nařídít si budík zpočátku například po třech hodinách a pomalu prodlužovat dobu spánku. Jen tak jí vstřípíte, že doma se to nedělá. Ale bude tr-

vat zhruba půl roku i déle, než bude schopna ovládat svěřače tak, aby k nehodám nedocházelo.

EXISTUJE ZPÍVAJÍCÍ PES?

Slyšel jsem, že prý existuje nějaký „zpívající“ pes. Je to pravda a co přesně se tím „zpěvem“ myslí?

Pavel Petrášek, Benešov

Odpovídá Lea Smrčková

– redaktorka Světa psů
– autorka knih o psech
– překladatelka odborné kynologické literatury z němčiny

Když pomineme „zpívající“ psy, kteří do rytmu štěkají při cirkusových nebo varietních vystoupeních, skutečně i seriózní kynologická literatura existenci „zpívajícího“ psa přiznává. Přesný název je New Guinea Singing Dog, a i když nebyl uznán FCI a v Evropě bychom se s ním setkali stěží, nejedná se o výmysl. Patří do skupiny přírodních plemen – páriů – a pokud prameny nelžou, záznamy o něm sahají 5 tisíc let dozadu. Tento ráz psa tedy patří k těm vůbec nejstarším. Původně se o něm uvažovalo dokonce jako o samostatném poddruhu psa domácího. V jeho vlasti na Nové Guineji jich prý doposud několik set žije zcela izolovaně, v horské divočině tak jako po staletí odkázaných jen na své původní divoké instinkty. Vzhledem k izolovanosti, v níž pod dlouhá staletí či tisíciletí žili, se u nich vyvinuly způsoby komunikace, „řeči těla“ odlišné od běžných domácích psů, takže ti jim prý zpravidla „nerozumějí“. Naproti tomu v zasetí se jich vyskytuje jen kolem stovky, vesměs ve Spojených státech. Nelze je držet klasickým způsobem jako domácí psy, ale ve výbězích, a nepřichází v úvahu vypouštění navolno. Přesto se skupinka nadšenců snaží o jejich záchranu.

A jak to je s jejich zpěvem? Samozřejmě se nejedná o opravdový zpěv, ale o zvuky, především vytí, které vydávají. S oblibou vyjí ve smečkách a jejich vícehlasy prý dokonce harmonují. Psi nezačínají najednou, ale ke sboru se přidávají postupně. Lidé, kteří tento zvláštní „zpěv“ slyšeli, tvrdí, že je nesrovnatelný s čímkoli jiným, co kdy od psů slyšeli. Někdo tvrdí, že se podobá vlčímu vytí kombinovanému s vysokými tóny typickými pro velryby, dalším připomíná ptačí zpěv.

Vaše dotazy týkající se psů zasílejte na adresu redakce a obálku označte heslem „Poradna“. Ty nejzajímavější zveřejníme.